

Vass Zoltán

Ezüst út

Elkezdve: Valamikor 2013-ban, államvizsga előtt.

Befejezve: 2016. 11. 11. délután 4 óra körül.

Prológus

A csendre figyelt fel először, mikor magához tért. Olyan érdekes volt. Valóban a zajok hiánya az, ami felébresztette? Kábultság és csend. Ez volt az első két érzés, ami átjárta, majd más minden gondolatát kiszorította a szörnyű fejfájás, amit a fejére mért erős ütés okozott. Karjai a háta mögé voltak kötözve, de akik idehozták, azok holtan heverték szanaszét a padlón. Ezzel hatalmas esélyt kapott a menekülésre. Valaki biztos végzett velük, amíg ájultan hevert. Egy pillanatra megállt és elképzelte, mi is történhetett velük, miután nehézkesen kéz nélkül felkelt a földről. Csak ekkor érezte újra bokájának sérülését, mert egész testsúlyával nehezedett rá az ajtó felé indulva. Ezek a sziklába vájt egyforma járatok élnélkülnek tűntek számára. Nem töprengett sokat rajta, a friss levegő érzése teljesen új irányba terelte minden gondolatát. Látta a kijáratot!

1. Fejezet

2 nappal korábban:

Álmosító, csontig hatoló hideg. A fütetlen hangár zsvivaja, mint valami ritmustalan zene visszhangozott az egész épületben. Órák óta ott állt az indulási parancsra várva, hasonlóan a többi katonához. A végeláthatatlan várakozás közben próbált közelebb húzódni a szerelők állványához, hogy a hegesztő lángjának távolabbról már enyhe melege segítsen átmelegíteni mozdulatlan ujjait.

- Indulunk! – Figyelmeztette az egyik újonc.
- Biztos?
- Most szóltak!
- Rendben. A hajón találkozunk.

Megerősítésképpen bólintott, majd féloldalasan vállára dobta koránt sem nehéz cuccát. Egy átlagos utazótáskában elfért minden, amit vinni akart magával. Csak néhány ruha és a PSC-je, semmi személyes. Szerette volna érezni azt a lelkesedést, ami erőt adhatna neki egy ilyen döntéshez, mégis félelmei lettek úrrá gondolatain. Alig tizennyolc évesen hátrahagyni mindent, hogy a földi Kiterjesztett Katonaság szolgálatába álljon, nagy teher annak, aki nem erre készült egész életében. Lassú léptekkel indult a beszállási pont felé, végül fokozatosan gyorsítani kezdett a majdnem teli utastér látványától. Bizonytalanul sétált fel a hajóra, közben szemével kereste azt a szabad helyet, ahova leülhet majd.

- A csomagot dobja a rakodótérbe! Igyekezzen katoná!

Utasította a felettese rekedt mély hangján, aki ránézésre ötven éves is elmúlhatott, mégse volt kérdéses számára, kö-

zelharcban milyen halálos ellenfele is lenne bárkinek. Meglepően, egyáltalán nem hasonlított a magas gladiátor felépítésű gyalogsági tisztnek. A rettentő széles váll, a hatalmas has és az alacsony növés alaktalan zömök sziklatömböt csinált belőle, aki fél kézzel képes lenne arrébb hajítani egy felnőtt embert. Elhelyezte táskáját felettese utasításának megfelelően, majd leült az utolsó szabad helyek egyikére. Görcsösen átmarkolta az acél biztonsági övet és próbálta magára hajtani. Hiába rángatta teljes erejéből, az megszorult és nem engedett neki.

– Várj! Segíték.

A mellette ülő katona körülfonta fém újait a makacs szerkezeten, majd egy mozdulattal megtette azt, ami neki nem ment. Végül az erős acélon apró horpadás jelent meg, de ennél meglepőbb volt a másik segítőkészsége. Jobbra fordult, hogy szemtől szemben megköszönje, végül mégis lefelé kalandozott tekintete. Az utóbbi száz évben felfedezett idegen fajoktól előszeretettel vettek át technológiai újításokat. Ilyen volt a sejt vezérlő, ami az élő szövet beültetésekkel való továbbfejlesztése. A másik népszerű kutatási irányú a sárgavas vált, amivel masszív elektromágneses mezőket gerjeszthettek használói.

– Nem sokára meg lesz a bőrkorrektív mütét. Utána nem lesz zavaró a látvány.

– Csak sose gondoltam volna, hogy ekkora erő van benne.

– Az igazit nem pótolhatja, de ez is megteszi. Ericnek hívnak. – Nyújtotta egészséges jobb kezét a bemutatkozáshoz.

A szemközt ülő kadét nem hagyhatta szó nélkül az elhangzottakat.

– Kíváncsi vagyok, ha te meg én szembe kerülnénk, mire mennél ezzel a konzervvel?

– Ha te meg én szembekerülnénk annyi idő se lenne, amíg elgondolkodnál rajta. – Erőteljes fintorgással válaszolt Ericnek, majd folytatta.

– Nemrégiben láttam bunyózni két csóró gyármunkást. A szokásos utcai szabályok szerint ment, fegyveren kívül mehet minden. Na de most az egyiknek ilyen implantátum keze volt. Egy baleset miatt elveszthette a sajátját, vagy ilyesmi. A legtöbben erre a fickóra tettük a pénzünket, mert mégis csak félelmetes az, aki fémmel pótoltatja a végtagjait. Na, a lényeg. Amint elkezdődött a harc egy pillanat alatt a padlóra rántotta azt a másikat, egy ilyen elektromágneses mezővel. Addig próbálta leszorítva tartani amíg teljesen ki nem fárasztotta saját magát. Persze közben meg is rugdosta kicsit, amíg amaz a földön feküdt. Miután megállt szusszanni egyet... Végül hordágyon vitték el, én meg buktam a pénzem. Azóta tudom, csak annak van szüksége ilyenre, aki...

– Uraim! Indulunk.

Figyelemre fegyelmezve szólt közbe a parancsnokuk. A záródó ajtó lassan elszigetelte a teli utasteret és a gravitációt legyőző erő félelem töltötte el az újoncokat. Most már egyikük sem szállhat ki. Amíg a Föld légkörét nem hagyták el a hajtótest erősen rázkódott, ezzel teljesen felkeverve az utasok gyomrát. Kiképzésre váró fiatalokat szállító hajók tucatjainak kíséretében indultak meg a legnagyobb katonai úrrállomás felé.

– Eric River? – Parancsnokuk a jobbján ülő felé fordította tekintetét.

– Igen, Uram!

– Szólhatnaknál apádnak! Néha ő is eljöhethet találkozni a régi csapattal. Akik az osztagból még élnek, azok mind összejárnak. Csak ő ilyen zsvivány!

– Uram! Szólni fogok!

– Jó katona az apád, nagyon. Tőled is ezt várják!

Aprót bólintott a fejével a parancsnok elismerés képpen, majd teljesen elmerült PSC-je képernyőjében. Hideg volt az űr. Talán a gyengén fűtött beltér, talán az ismeretlen kalandok okozta izgalom miatt többjüket erős remegés fogta el.

– Én is fázom. – Szóltotta meg újra Eric a balján ülőt, látva amint merev ujjait próbálta felmelegíteni leheletével.